

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ- ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η Ζωή Θεοφίλα, μία πενταμορφη Ρωμηοπούλα της σκληρο- γυρολαστή.

... μένης Πόλης, έχει αρραβωνιαστεί με το Βασίλη 'Α- γιοκλαστή. 'Ο Αρραβωνιαστικός της, έπειδή θέ- λησε να γιορτάση τους γάμους του όσο το δυνατό πιο λαμπρά, σέυγει για την Κρήτη γιά να φέρη έκλεκτά γλυκά κρασιά. Μιά μέρα, ενώ η Ζωή πή- γαινε στο λουτρό, ένας πλούσιος και δυνατός Τούρ- κος άρραβων, ο θύοκταρης Μουχτάρ άγάς, τη βλέ- πει στο δρόμο του και θαυματομένος απ' την ωμορ- φιά της, πλησιάζει τη νέα κι' άρπίζει να της μιλήση τρυφερά και παθητικά. Σάν έφτασαν στα λουτρά, ο Μουχτάρ απογα- ριότητες τη Ζωή, την όποιε άρχισαν να βραχνίζουν κακά προ- αισημάτα. Την άλλη μέρα πράγματι προή- πρωι, ο Τούρκος άρραβων πηγαί- νει στο σπίτι του Θεοφίλα και της έπει- νει την κόρη του με όλο το γάμο. 'Ο γέρος όμως του άπανταί πως εινε αρραβωνιασμένη. Τότε ο άγάς τον άπειλει με τις μεγαλύτερες έκδικήσεις κ' έτσι στο τέλος η Ζωή, θέλοντας και μη, δε- χεται να γίνη σύζυγος του... Αίγιον καιρό μετά το γάμο τους έλαγώρισε στην Πόλη ο Βασίλης, ο όποιος κόνεψε να τρελλάθη μαιδανίζον- τη δυστυχία του. Καταράθηκε όμως να δώση στη Ζωή ένα ραντεβό και οι δύο έρωσταί ξανα- σμίγουν πάλι...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

'Η συγκίνησι της Ζωής ήταν άπεριόρατη, καθό- σπου άπό τόσο καιρό και τόσες τρυφερές περιλήψεις τον άγαπημένο της...

"Όλη η παλιά αγάτη της γι' αυτόν ξαναζωντανέ- ψε κι' έκανε την καρδιά της να φωτισθή άπ' τό ερω- τικό κέθος... Σέχασε για μία στιγμή πως ήταν γυ- ναίκα του 'Αχμέτ άγά και, πέφτοντας στην άγκαλιά του Βασίλη, ένδοισε πως πέφτει στην άγκαλιά του πραγματικού της σύζυγου.

Μά κι' αυτός μέσ' στα φίλια της και μέσ' στο χάρμα της τ' άσχασε όλα, πλημμυρισμένος, μεθυσμέ- νος άπό ερωτική έντιχια.

Μά σέ λίγο άρχισε να νυχτώνη και πέρα στην 'Ασιατική άκτι του Βοσπόρου άρχισαν να σβύνουν η τελευταίεσ άνταγίες της δύσεως... Τότε οι δύο έ- ρωσταί που είχαν λησμονήσει τά πάντα για μερικά στιγμής, θυμήθηκαν τη σκληρή πραγματικότητα. "Ε- πρεσά να χωριστούν...

'Η Ζωή ήταν γυναίκα ένός άλλου κι' άλλοιμονο στο φρεσό το Βασίλη και σ' αυτή, άν ο σύζυγός της άνεγάλυτε την προσοχία της!..

Κιτάχτησαν για μία στιγμή μέσ' στα μάτια που είχαν πλημμυρίσει έξωρα από δάκρυα. Έγχεσαν κα- τόναν άκόμα μία φορά ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και άντάλλαξαν έν' άτελειστο θερό φίλημα...

Δέν θ' άποσάπνιζαν μάλιστα να χωριστούν ποτέ, άν έκεινη τη στιγμή δέν άκούγονταν θόρυβος βηματίων μακριά στην άλλη άκρη της δειροστοχίας.

'Ανησχη η Ζωή, έσπρωξε τον άγαπημένο της άπ' την άγκαλιά της λέγοντάς του να φύγη γρήγορα και να ξαναπάη την άλλη μέρα στο ίδιο μέρος, όπου θα τον περιμένει...

'Ο Βασίλης άπομαζώνθηκε κι' η Ζωή πήρε την άντίθετη διεύθυνσι, τραβώντας για τό παλάτι.

Σ' όλο το δρόμο που πήγαινε, καθόριζε τό όνομα του άγαπημένου της που άντηχόσε σαν μουσική σ' αυτιά της.

'Ηταν τόσο έντιχιμένη, τόσο ζαλιμένη, ώστε γυφίζοντας κατά διαμερίσματά της, άρχισε ν' άγκαλιάζη και να φίληη τις πού άγαπημένες της σκλάβες, η όποιες ξαφνιασθήσαν πολύ με την ξαφνική αυτή διακτινήσι της.

'Η χαρά της έλαμπε στο πρόσωπό της, στα μάτια της, στα ζείλη της, στην όμιαλη της...

'Ο 'Αχμέτ άγάς, τό βοάδι, την ώρα που έφραγαν, δτωσε πάντα, μα- ζύ, τό άντέληφθη αυτό και της ελετ:

— 'Αγαπημένη μου, άποψε είσαι έκαστό φορές πού όμορφη άπό τις άλλες φορές;... Φαίνεσαι σαν μεταμορφωμένη... Γιατί λοιπόν είσαι τό- σο χαρούμενη;

Γιά μία στιγμή, η Ζωή τ' έχασε και δέν ήξερε τί να του άπαν- τήση. Μά κατόρθωσε να συνέληψη άμείσως και του ελετ:

— 'Ω, φίλε μου, δέν συμβαίνει τίποτε τό ξεχωριστό, 'Απλούστατα, έκανα έναν όμοιο περιπάτο τό άπόγευμα στούς κήπους του παλατιου μας και ο καθαρός άέρας που άνάνευσσε μου άλλαξε τη διάθεσι...

— Τότε να κάνης συχνά τέτοιους περιπάτους, της ελετ ο άγάς και πλησιάζοντάς την, της έπασε τό χέρι.

Στην έπαφή του χεριού του, η Ζωή έννοιωσε μία κρύα άνατριχίλα να της περνάη τό σομαί και, όταν σέ λίγο ο άγάς έσκυψε και τη φί- λησε, πάγωσε δόλοκληρη άπό φρέση.

Τά χάρμα του και τά φίλια του την έκαναν τώρα να ξεγυφίεται και τ' άγκαλιάσματά του της φανόντουσαν σαν άγκαλιάσματα φειδιού. Θά ήθελε να τόν σπρώξη βάνοντας άπό κοντά της, θά ήθελε να τον χυπήση, μά, άλλοιμονο! "Ηξερε τί της έπεριμενε στην παρακική έκδικήσι άντιπαθείας που θά του έδειχνε...

'Όσοσο δέν μπορούσε ν' άνεχθή, έκείνη τό βοάδι τουλάιστον, μεθυσμένη καθώς ήταν άπ' τά φίλια του έρωτος του Βασίλη, της πα- γερές τρυφερότητες του γέρου σύζυγου της...

Τι' αυτό άναγκάστηκε να καταρύγη στην πονηρία. Και σέ μη στιγμή που ο 'Αχμέτ άγάς έγχερε για να την άγκαλιάση, έκείνη έσπρω- ξε κρυφά με τό χέρι της μία μπουτίλια γεμάτη κρασί που βρισκόταν ένάνω στό τραπέζι...

'Η μπουτίλια έπεσε άμείσως ένάνω τους και τούς έκανε έλεινοσύνη... 'Η Ζωή πετάχτηκε άμείσως άπ' τη θέσι της και φώναξε, θυμωμένη διηθεν:

— 'Ω! κι' έκανες έλεινοσύνη!.. Πάω ν' άλλάξω... — Μά κι' εγώ τά ίδια έπαθα, της άπάντησε γελώντας ο άγάς.

Την άλλη μέρα πάλι, ο Βασίλης την έπεριμενε στο μέρος του ραν- τεβού. Πέρασαν πάλι γοητευτικές στιγμής μεθης και έντιχίας. Κι' όταν έχώριζαν, έδωσαν υπόσχεση ο ένας στον άλλο για να συναντηθούν πάλι την άλλη μέρα.

'Η μουσική αυτής συναντήσεως βάσταζαν περίπου έξη μήνες, χω- ρίς κανείς ν' άντιλήφθη άπόλυτος τίποτε...

'Η τύχη όμως, η όποια ποτέ δέν εινε σταθερή, μνησκάκιωσε την εδδαμονία τους. Και η μεγάλη τους έντιχια μεταβλήθη έξωρα σε μία άπειρήτη δυστυχία τους...

'Ο Βασίλης ήταν γνωστός σ' όλη την Πόλη. 'Η όμορφιά του, τό χαμό και όμοιο του πρόσω- πο, οι τράστε του, τον έκαναν να ξεχωρίζη άνάμεσα σ' άλλους τόσο άλλους νέους.

Τόσο οι Χριστιανόι, όσο κι' οι Τούρκοι, τον ά- γάπουναν και τον έπαιμόσαν και κανέναν ποτέ δέν έλεγε ποτέ κακό λόγο γι' αυτόν.

Μά καθώς ήταν γνωστός σ' όλους, ήταν φυσικό να προσέχη ο κόσμος τά φροσιματά του και τις κινήσεις του. Πολλοί τον είχαν ιδεί τον τε- λειώτο καιρό να τρυφώζη κατά τό βοάδι, έξω άπ' τό περβόλι του 'Αχμέτ άγά και τό πράγμα τοίς είχε κάνει έντύπωσι.

Τι γύρισε ο Βασίλης εκεί, αυτός που δέν άπο- μαζώνονταν άλλοτε άπό τό Γαλάτι, όπου άλλοστε ζούσαν κι' έκαινοντο όλοι οι Ρωμοί;

Μερικοί μάλιστα φίλοι του του είχαν μιλήσει σχετικώς, μά ο Βασίλης δέν έδωσε καμιά προσο- χή στις ζωβέντες τους κι' έξακολούθησε να πη- γαίνη στα καθημερινά σχεδόν ραντεβού του με τη Ζωή, χωρίς να λαβαίνη καμιά προφύλαξη.

Μά δέν έπέρασε πολύς καιρός κι' ένα άπόγευ- μα, καθώς ο Βασίλης πήγαινε, δτωσε πάντα, να συναντήση την άγαπημένη του, κάποιος έμπιστος ύπηρέτης του άγά, ο όποιος έτυχε να περνάη την ώρα έκείνη άπό εκεί, τον ειλε άκριθώς τη στιγμή που σκαρφίλιωσε τη μάντρα του περιβολιού και πη- δούσε μέσα.

'Ο ύπηρέτης, ο όποιος ήξερε τό Βασίλη, στην άρχή τ' άχασε...

Τι γύρισε μέσα στο περιβόλι του κυριού του; "Ελετα όμως θυμή- θηκε πως ο χριστιανός αυτός ήταν αρραβωνιασμένος άλλοτε με τη Ζωή, με τη γυναίκα του άφέντη του και άμείσως τά κατάλαβε όλα...

Τότε, χωρίς να γίνη καθόλου καιρό, έπρωξε και' εσθίειν πούς τό παλάτι του Σουλτάνου, όπου βρισκόταν την ώρα έκείνη ο 'Αχμέτ άγάς.

'Ο 'Αχμέτ άγάς, όπως ειλε τόν ύπηρέτη του να φτάνη λαχναρ- αμένος στο παλάτι, κατάλαβε ότι συνέβαινε κάτι τό έκτακτο.

Στην άρχη φοβήθηκε μήπως η Ζωή ήταν άρρωστη.

Μά όταν ο ύπηρέτης του φανέρωσε τί είχε συμβεί, τόν έκαρτίωσε μία άσυγκράτητη λύσσα... Θά ήθελε να τρέξη άμείσως στο σπίτι του και να τιμωρήση με τά ίδια του τά χέρια τους προδοτές, γιατί κατά- λαβε πως ο Βασίλης δέν μπορούσε να εισχωρήση χωρίς την άδεια της Ζωής μέσα στα περιβόλια, του.

'Όσοσο συγκρατήθηκε και έδωξε τόν ύπηρέτη του, λέγοντάς του: — Πρώτος μίν πής σε κανένα τίποτε για όσα ειλες, γιατί άλλοι- μονό σου...

('Ακολουθεί)

Ζωή